

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra LUDVIGSBASSE

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang04val-shoot-idm139820234943648/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

EN HIDTIL UTRYKT FORTALE

[Det havde oprindeligt været Herman Bangs Hensigt at tilegne Ludvigsbakke til de Sygeplejersker, der havde været gode og kærlige imod ham under et sørgeligt og pinagtigt Hospitalsophold. Men saa døde netop hans trofaste Ven, Redaktør Emil Bjerring, og han tilegnede Bogen hans Minde. Men det oprindelige smukke og for Bang meget ejendommelige Tilegnelses-Forord opbevarede af Forlagsboghandler Lybecker, der nu har stillet det til Disposition for denne Minde-Udgave].

PAVILLON I.

..... „Er ikke det et af Digterens Maal: at give deres Klage Ord, som aldrig klagede? ...“

Til Plejerskerne.

Denne Bog vender kun hjem til det Sted, hvor den fødtes. Dens Fortælling er spiret af en eneste Erindring og den er vokset ved den.

Under Hospitalets lange Nætter uden Søvn stod Døren aaben til den lille Forstue. Derude sad Plejerskerne ved deres Træbord. Lige overfor hinanden arbejdede de stille ved det fælles Lys. De vekslede ingen Ord. Men paa én Gang havde de begge paa samme Tid sluppet deres Arbejde og begge saå de tavse ind i Lyset med et langt Blik — Øjne, der søgte fjernt, saa fjernt bort, langt bort mod deres Livs ukendte Erindringer. . . . .

Saadan sad de en Stund med Panderne løftede mod Lyset.

Og over deres Ansigt fløj den samme Skygge af en Vaagnen; en Stønnen kaldte dem og de stod op og stille vendte de hjem til deres Pligt . . . .

Men hine to Kvindcansigter — sa dagligdags Ansigter med bort-

strøget Haar fra lidt kantede Tindinger — var forblevet i en Sygs Erindring og Maaneder og Aar kom de igen og igen som et Minde, der kaldte paa fler og fik hundrede Billeder i Følge.

Minder fra Hospitalets tavse Haver, hvor Løvet faldt tyst i tyste Gange og Byens Støj lød dæmpet hen som fra en Verden, der er glemt; Minder om de mægtige Gaarde, hvor Bærernes hastige Trin daer hen, og om de lange hvide Gange, hvor i Skumringen, dækkede af det sidste Lagen, de bringes bort, som har ophørt at lide.

Og Dampmaskinens Støj, hvis Stempel slaar som det uhyre Hus' ustandselige, drivende Hjerter.

Og Dørene, som aabnes og lukkes, tungt; og de Syges uophørlige Tog, der kommer og gaar, og Mennesker, hvis Verden dette er, hvis Liv er her . . .

Tankerne forfulgte dette Liv. Og Haver og Gaarde og Gange og de Syge i Seng ved Seng og Rekonvalsoenters møjsomme Trin, og Lægers Skikkelser, som følger deres Vej, og Arbejdet, ens hver Dag fra Time og til Time — det blev Rammen, flød sammen som Ramme om et enkelt Liv.

Af alt dette Levende skød én Skæbne frem, en Skæbne at gøre levende.

Nu sendes Fortællingen hjem til det Sted, hvor den blev til.

— — —

Jeg tænkte saa tit, mens jeg så de Hundrede, hvis Liv er at pleje og at trøste, at én Ting vel undertiden maatte falde ret tungt. Menneskene kommer her, syge, elendige, de modtager Plejerskernes Hænder, de helbredes og — de gaar, gaar og glemmer. Og Nye kommer og de lider og hjælpes og gaar og glemmer . . .

Og ingen Tak, ingen hengiven Erindring synes at binde mer til dem, som lindrede Lidelsen.

Det syntes mig at maatte være tungt, og derfor sendes denne Bog derhen, hvor dens Spire blev lagt, med en Tak. Kærlighedsgerninger skrives aldrig i Sandet. Mindet om dem gemmes i menneskelige Hjerter.

H. B.

Paris, Mars 93.